

model kartonowy

1 : 200

MODELIK

USS "INDIANAPOLIS"

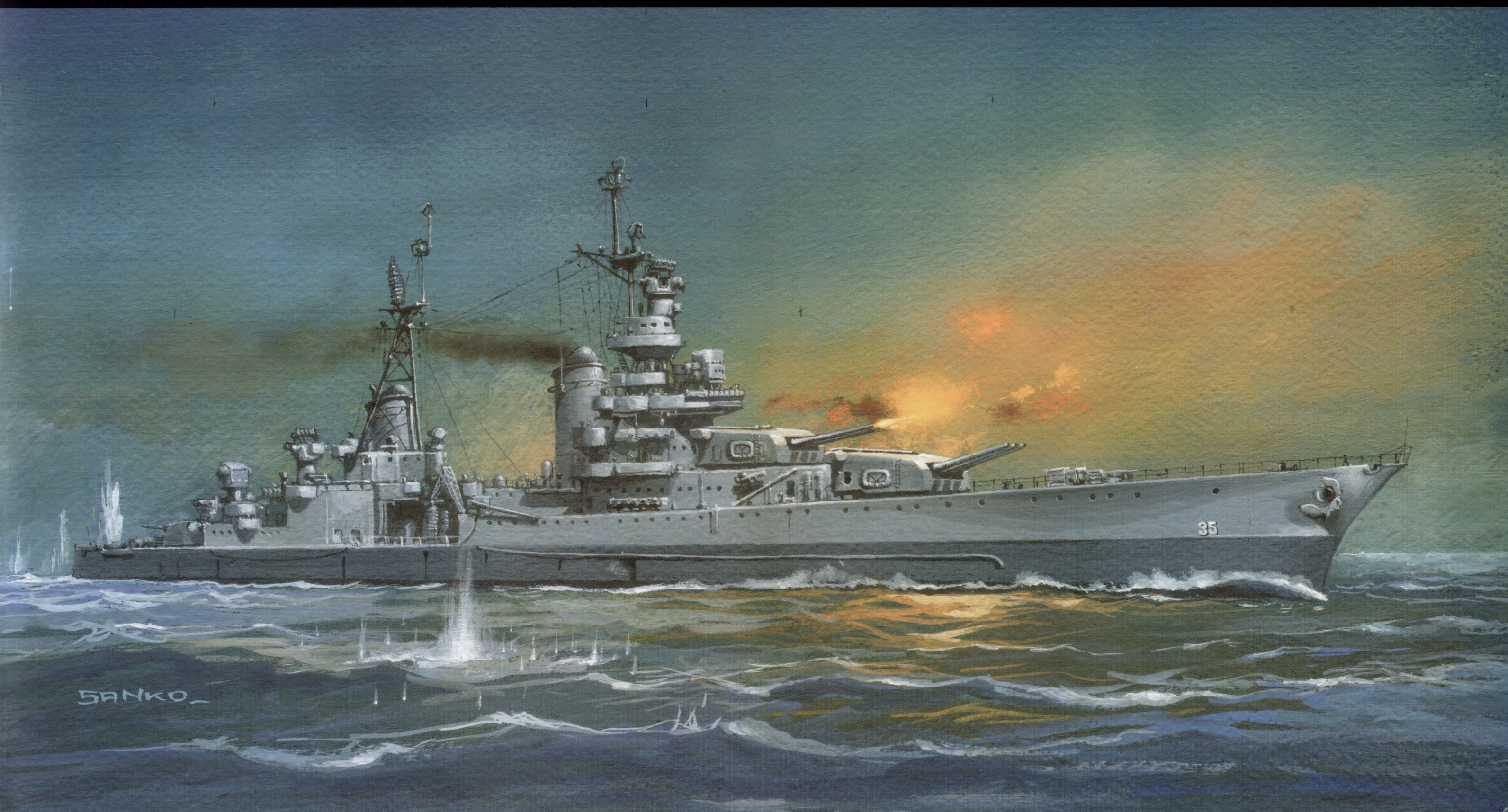
AMERYKAŃSKI CIĘŻKI KRAŻOWNIK Z II WOJNY ŚWIATOWEJ

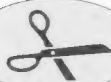
Rok X (XVII)

Nr 22/06

ISSN 1428-3840

Nakład 1000 egz.

"Indianapolis" wodowano 1 lipca 1931 roku w New York Shipbuilding Co. w Camden, w stanie New Jersey. Do służby krążownik wszedł 15 listopada 1932 r. W rok później został okrętem flagowym Sił Rozpoznawczych Stanów Zjednoczonych. W 1936 prezydent F.D. Roosevelt na pokładzie tego okrętu popłynął do Ameryki Południowej. W lutym 1941 roku, po drobnych remontach i pracach konserwacyjnych, okręt został jednostką flagową Task Force III.

7 grudnia 1941 r. "Indianapolis" znajdował się poza Pearl Harbor, na ćwiczeniach w rejonie wyspy Jonson. Na wieść o ataku Japończyków na bazę US NAVY na Hawajach, przyłączył się do Task Force 12 bezskutecznie ścigając Japończyków.

W latach II Wojny Światowej okręt służył wyłącznie na Pacyfiku. W lutym 1942 wspierał ogniem swych dział atak Amerykanów na flotę inwazyjną Japończyków w rejonie Nowej Gwinei, aby zapobiec atakowi na Port Moresby. W kwietniu 1942 przechodzi krótki remont powtórzony pod koniec roku, podczas którego wzmocniono uzbrojenie przeciwlotnicze i zainstalowano radar. W 1943 roku skierowany w rejon Aleutów działał tam wraz z zespołem krążowników amerykańskich do wiosny 1943 roku. 19 lutego zatopił w rejonie wyspy Attu japoński transportowiec "Akagane Maru".

W kwietniu i maju 1943 roku krążownik poddano poważnej modernizacji dość znacznie zmieniając jego wygląd. Rufowy maszt przeniesiono przed drugi komin, zmieniono nieco kształt rufowych nadbudówek i pomostu dowodzenia, ponownie wzmocniono na okręcie uzbrojenie przeciwlotnicze i wyposażenie radarowe. Po wyjściu ze stoczni remontowej okręt został flagowcem amerykańskiej V Floty. W listopadzie 1943 roku ostrzeliwał wyspy Tarawa i Makin zestrzeliwując japoński samolot. Podobną akcję przeprowadził w rejonie wyspy Kwajalein w lutym 1944 r. Do końca 1944 brał udział w większości akcji amerykańskiej floty na Pacyfiku wspierając ogniem swych dział piechotę morską dokonującą inwazji na kolejne wyspy Pacyfiku.

Pod koniec 1944 roku intensywnie eksploatowany okręt musiał poddać się kolejnemu remontowi. W lutym 1945 roku dołączył do Task Force 58 osłaniając lądowanie Amerykanów na Iwo Jimie i w kwietniu na Okinawie, gdzie został trafiony bombą lotniczą. Dość poważnie uszkodzony, pomimo uszkodzonych wałów śrubowych dotarł do bazy. W czasie remontu na Mare Island poważnie zmodernizowano jego elektroniczne wyposażenie i uzbrojenie przeciwlotnicze instalując sprzężone działka 20 mm.

Ostatnią operacją okrętu była tajna misja przewiezienia materiałów do zmontowania pierwszej bomby atomowej na wyspę Tinian, skąd samolot B29 zabrał ją nad Hiroszimę. W drodze powrotnej, płynąc w kierunku Leyete samotnie i bez eskorty został wykryty i storpedowany przez japoński okręt podwodny I58, po czym 30 lipca 1945 roku zatonął. Nadany sygnał SOS nie został poprawnie odebrany i dopiero wszczęta po kilku dniach akcja ratownicza pozwoliła

na odnalezienie ocalałych 316 rannych i wyczerpanych ludzi. Życie straciło 883 oficerów i marynarzy. Po wojnie dowódca okrętu komandor Charles B. McVay został oskarżony, jako jedyny w okresie trwania wojny za utratę okrętu w warunkach bojowych i skazany m. in. za to, że nie zygzałował, co w rzeczywistości i tak nie miało by żadnego wpływu na uniknięcie zatopienia okrętu, ponieważ japoński okręt podwodny znajdował się w bardzo dogodnej pozycji do odpalenia torped.

DANE TECHNICZNE OKRĘTU:

Długość:	186,0 m
Szerokość:	20,15 m
Wyporność:	11180 ton (standard) 15002 ton (pełna)
Zanurzenie:	5,26-7,39 m
Maszyny:	cztery turbiny Parsons o mocy 107000 kW 8 kotłów White-Forster
Prędkość:	32,75 węzła
Paliwo:	2125 t (1932 r.); 3036 t (1945 r.)
Zasięg:	10000 Mm/15 w (1932 r.) 8700 Mm/15 w (1945 r.)
Opancerzenie:	2 x 51 mm pokład; 76-102 mm burty; 38-76 mm wieże.
Uzbrojenie:	9 x 203 mm (3 x 3); 8 x 127 mm (8 x 1); 24 x 40 mm (6 x 4); 16 x 20 mm (8 x 2); 1 katapulta, 3 samoloty Curtis Sea Hawk
Załoga:	1199 ludzi (w 1945 r.)

Kartonowy model U.S.S. "Indianapolis" opracowano w skali 1:200 według jego wyglądu na 1945 roku. Jest to drugie opracowanie modelu tego okrętu. Niektóre elementy przerysowane są komputerowo z poprzedniego wydania. Większość elementów jest jednak opracowanych od nowa. Model otrzymał nowy prawidłowy kształt kadłuba. Doszło sporo nowych detali, o których poprzednia, dostępna mi dokumentacja nie wspominała. Technika komputerowa pozwoliła na to, by model był dokładniejszy, bardziej szczegółowy i efektowny.

Autor

Powyżej: USS "Indianapolis" - wygląd w 1937 roku

MODELIK 22/06 ISSN 1428-3840	USS "Indianapolis" Wydanie II (zmienione i uzupełnione)
Opracowanie modelu:	Ryszard Bones
Ilustracja na okładce:	Wojciech Sankowski
Redakcja numeru:	Janusz Oleś
Druk:	Drukarnia Wydawnictwa "MODELIK"

Wydawca: Wydawnictwo i Drukarnia "MODELIK" - Janusz Oleś 74-100 Gryfino; ul. Szczecińska 10
Korespondencja: "MODELIK"; 74-100 Gryfino; skr. poczt. 125 tel./faks: (091) 40-45-299 e-mail: biuro@modelik.pl www.modelik.pl

UWAGI OGÓLNE

Model nie należy do trudnych, jednak jak każdy model okrętu jest pracochłonny i wymagający sporych umiejętności. Dlatego polecałbym go modelarzom, którzy mają już spore doświadczenie.

Dobór kleju, narzędzi i innych materiałów pozostawiam wykonawcy.

Model należy budować w kolejności numeracji części. Elementy oznaczone (*) usztywniamy tekturką, jednak szkielet kadłuba i pokłady cz.26 i cz.27 + cz.27a jako całość zalecam podkleić tekturą o grubości 1 mm.

Większość pokładów nadbudówek narysowana jest podwójnie jako pokład (kolor ciemny) i sufit dolnej kondygnacji (kolor jasny) - składamy je i skleamy.

Pokłady nadbudówek: cz.34!, cz.56, cz.60 podklejamy, a w część widoczną podsufitki przyklejamy odpowiednie elementy wycięte z arkusza cienkiego. Litera „W” oznacza, że należy wyciąć ten sposób zaznaczone pole. We wręgach też są do wycięcia otwory. Wprowadzimy w nie wały śrubowe I i II służące jednocześnie do usztywnienia szkieletu.

Ostony przeciwdziałkowe zaopatrzone są w nieoznaczone wąskie paseczki, które należy przykleić w miejsca nie zadrukowane.

Szablony czyli elementy do samodzielnego wykonania oznaczone są cyframi rzymskimi. Część z nich pobieramy z rysunków: 1; 2; 3, które narysowane są w skali 1:1. Inne narysowane są na arkuszach z rysunkami wykonawczymi. Nie uwzględniają one części, która będzie wbita w pokład lub inny element.

Wszystkie krawędzie cięcia retuszujemy. Widoczne, a nie zadrukowane strony detali malujemy odpowiednim kolorem.

Relingi, których sposób wykonania pozostawiam wykonawcy, przedstawione są częściowo na rysunkach perspektywicznych oraz na rysunkach: 1; 2.

Cały model można pokryć cienką warstwą lakieru półmatowego, najlepiej w sprayu, co przedłuży jego żywotność i zabezpieczy przed nawarstwieniem kurzu.

INSTRUKCJA BUDOWY

KADŁUB:

Pracę nad modelem rozpoczynamy od podklejenia i złożenia wg rys. szkieletu kadłuba. Wręgi powinny wchodzić lekko, "suwliwie" we wzdlużnice. Zbyt ciasne spasowanie spowoduje zniekształcenie szkieletu. Dodatkowym wzmocnieniem będą 4 szt. wałów śrubowych, które sięgają aż 11 wręgi. Po sklejeniu i wyschnięciu szkielet należy oszlifować i wyrównać nierówności. Przy elementach poszycia dna dołączone są sklejkę, które należy odciąć i okleić odpowiednie wręgi. Burty skleamy w całość i przyklejamy tak, aby końcówka pokładu dziobowego zgadzała się z końcówką wzniesienia na burcie. Po przyklejeniu obcinamy i kształtujemy dziób i rufę. Płetwę steru, płetwę przeciwprzechyłową, i ochrony śrub proponuję przykleić pod koniec budowy modelu, uchroni to uszkodzeniem tych elementów podczas budowy innych detali.

NADBUDÓWKI:

Nadbudówkę dziobową z wieżą dowodzenia i kominem przednim wykonujemy wg rysunku 1 i 2 (plus perspektywiczny). Nadbudówkę dziobową montujemy w całości, łącznie z rejami, olinowaniem dalmierzami cz.100 i cz.101, zasobnikami pasów korkowych cz.138 i cz.139, tratwami ratunkowymi cz.136, reflektorami cz.104 i cz.105. Można zamontować także działka i kmy.

Podobnie postępujemy z nadbudówką rufową (rys 3 + perspektywiczny) wykonując ją w całości łącznie z wyposażeniem dodatkowym, uzbrojeniem i olinowaniem.

OPIS BUDOWY MODELU

Na śródkręciu stawiamy wyk. wg rysunku katapultę. Na katapulcie można postawić jeden z samolotów wykonanych wg rys. Samolot stoi na wózku cz.134. Druga, prawa katapulta jest niekompletna. W 1944 pozostała tylko jej podstawa. Drugi samolot stawiamy na wózku cz.133 i na pokładzie cz.27d w dowolnym miejscu. Pozostał jeszcze jeden pływak. Po zmontowaniu układamy go na podporach cz.53d.

Dźwig cz.76 do podnoszenia samolotów montujemy wg. rysunku.

Urządzenia naprowadzania ognia cz.100, cz.101, cz.102, cz.103, cz.106 wykonujemy wg. rysunku.

UZBROJENIE:

Artylerie główną działą 203 mm montujemy wg rysunku cz.128. Jak zbudować podstawę działą cz. 127 widać na rys. perspektywicznym przedniej nadbudówki. Cz. 127a pierwszą i drugą od dziobu ustawiamy klejeniem do dziobu, a rufową klejeniem do rufy. Takie ustawienie zniweluje wzniosłociowy i rufowy pokładu. Kolejność ustawienia dział określały małe cyferki przy numerze części. Pozostałe uzbrojenie wykonujemy wg rysunków i montujemy w oznaczonych miejscach.

Uwaga: działka 40 mm na „Indianapolis” nie były wyposażone w charakterystyczne przednie ostony przeciwodłamkowe.

WYPOSAŻENIE RATUNKOWE:

Do wyposażenia ratunkowego zaliczamy: szalupy cz.135, tratwy ratunkowe cz.136 i cz.137 oraz zasobniki na pasy korkowe cz.138 i cz.139.

Tratwy ratunkowe cz.136 po podklejeniu powinny być oszlifowane tak, by miały przekrój okrągły. Można je zastąpić odpowiednio wyciętym i pomalowanym drutem o średnicy 1,5 mm oraz wklejeniu obciętych elementów 136a.

Zasobniki na pasy korkowe cz.138 przyklejamy w miejscach oznaczonych, niekiedy na wcześniej wykonanych relingach (patrz rys. perspektywiczne). Natomiast podobne zasobniki cz.139 przyklejamy na elementach 35 i 37. Żurawiki wykonujemy z drutu wg wzoru, osadzamy na łożyskach cz.143b i skleamy jarzmem cz.143c. Całość przyklejamy do burty.

WYPOSAŻENIE POKŁADOWE:

Drobne elementy na pokładach jak pacholki, kluzę, bębny, wazy i inne detale wykonujemy i przyklejamy w oznaczonych miejscach. W pokłady dziobowy, średni i rufowy w oznaczone kropkami miejsca wbijamy słupki relingów o wys. 5,5 mm. Pomiędzy nimi rozciągamy nitki relingów. Wykonanie relingów pozostawiam inwencji twórczej modelarzy. Każdy ma swój najlepszy sposób. Chciałbym zwrócić uwagę na reling w dwóch miejscach tj. wychylenie relingu przy działle I pozwalające na obrót działla oraz na wysokość relingów (III i IV) przedniej i tylnej części pokładu nadbudówki dziobowej 34. Widać to na rysunku perspektywicznym nadbudówki.

Olinowanie masztów, a także odciągi kominowe przedstawione są na rysunkach. Maszt przedni i tylny łączymy antenami, które są pokazane częściowo na rysunku nadbudówki rufowej.

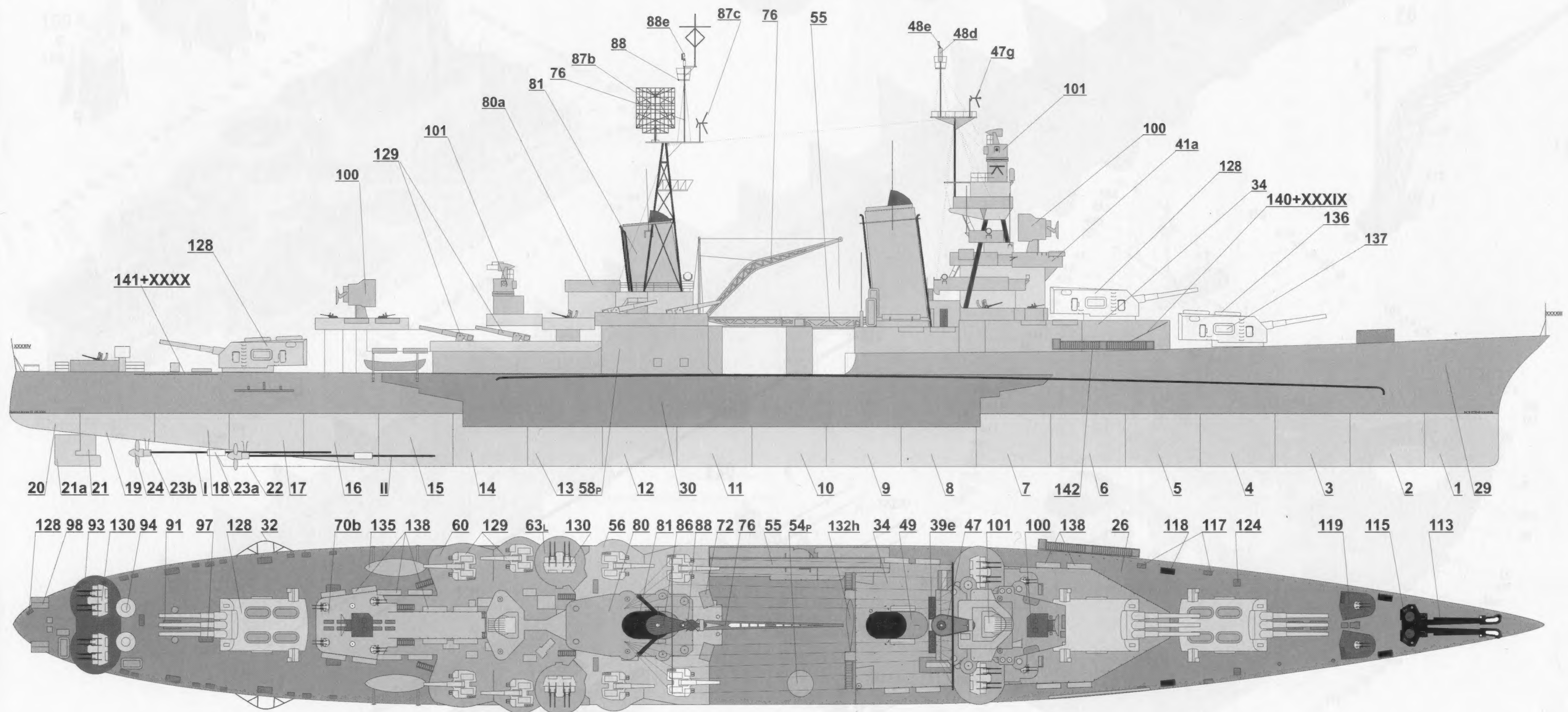
Budowę okrętu kończy oddanie do służby i podniesienie bandery, nasz model kończymy zawieszeniem bandery na flagsztoku rufowym. Tym samym, czyli zawieszeniem bandery zakończymy pracę na d naszym modelem.

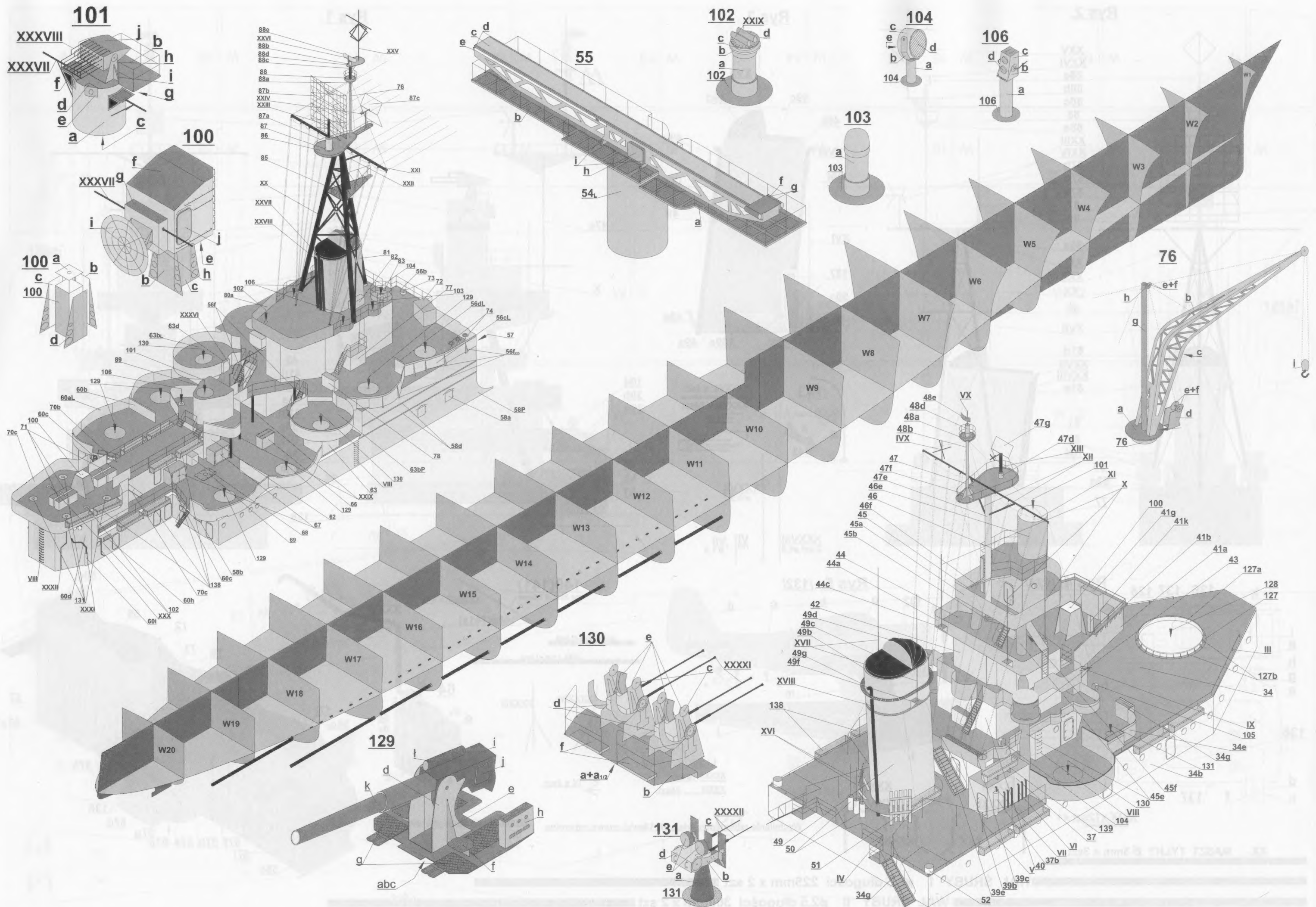
Na zakończenie chciałbym życzyć wszystkim budującym model „INDIANAPOLIS” dużo radości i przyjemnego wypoczynku przy jego budowie.

Autor.

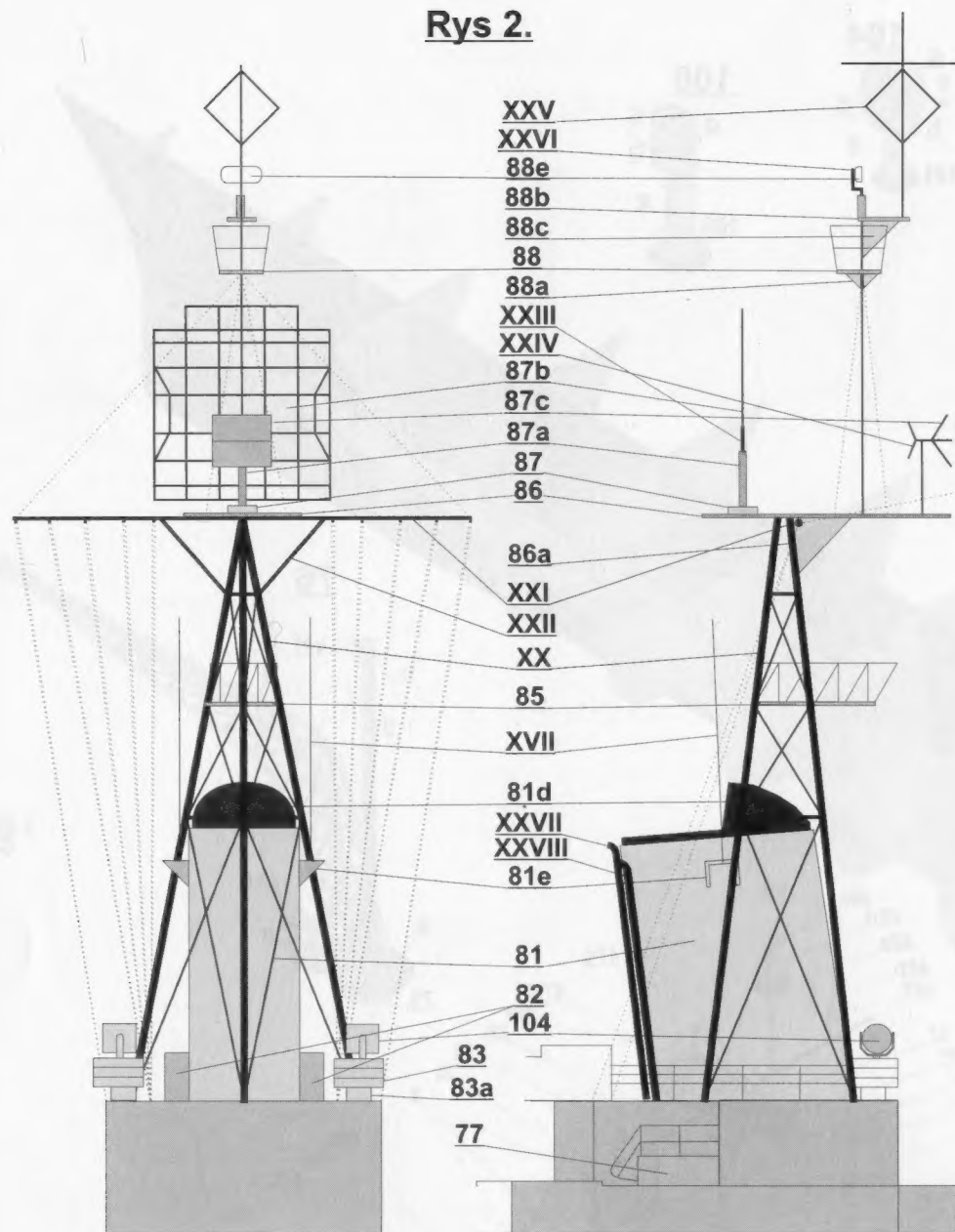
USS "Indianapolis"

Stan na rok 1945

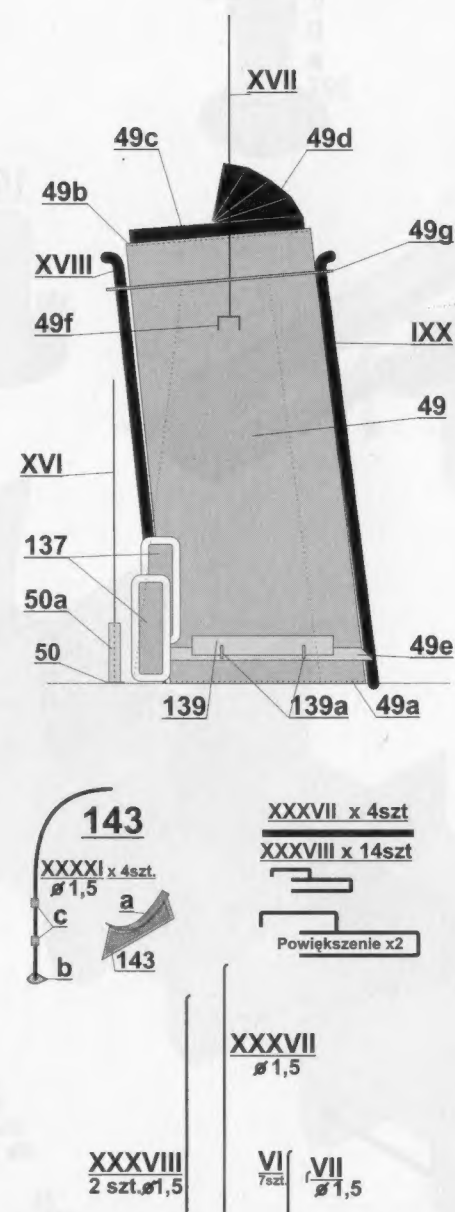

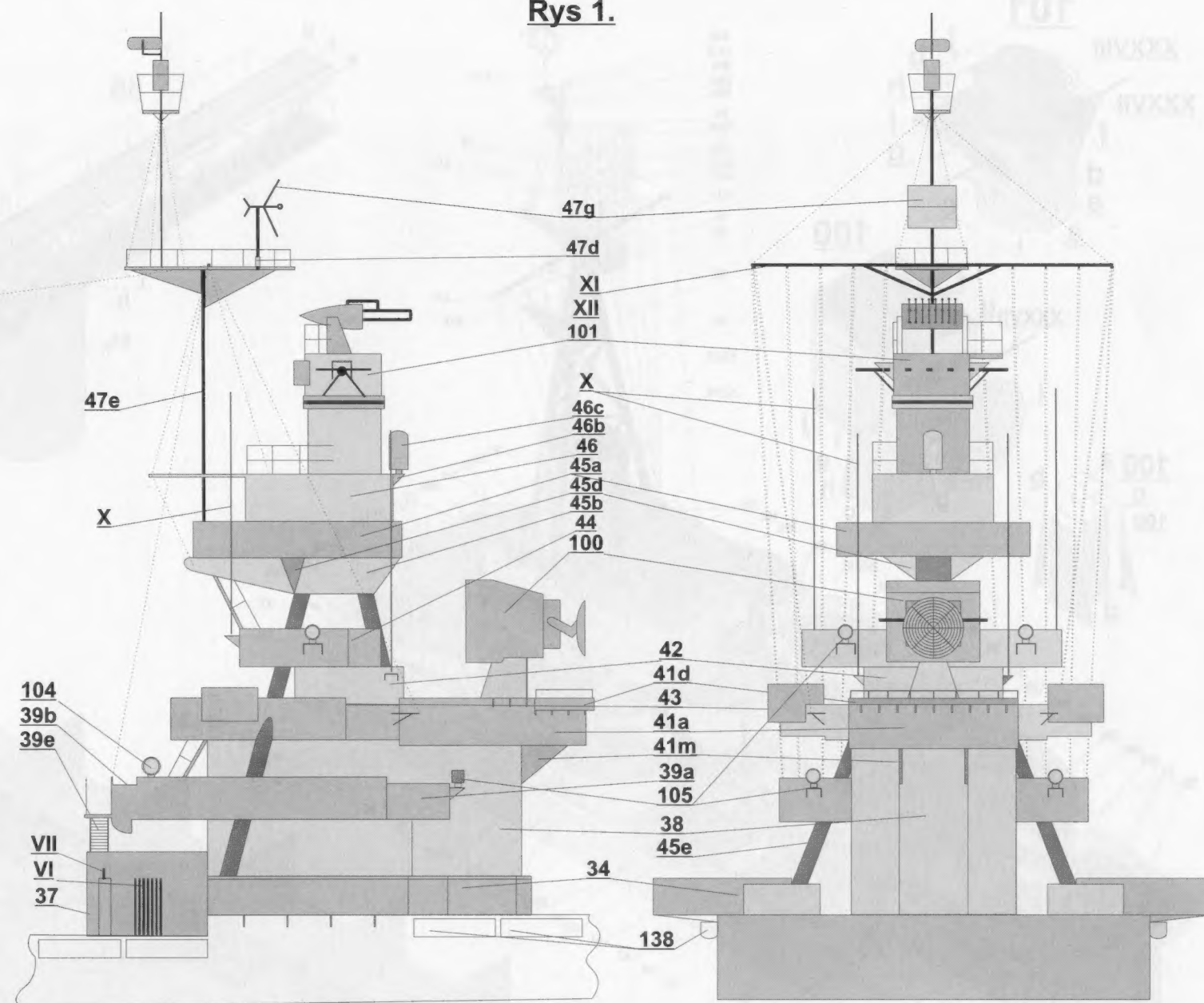
Rys 2.

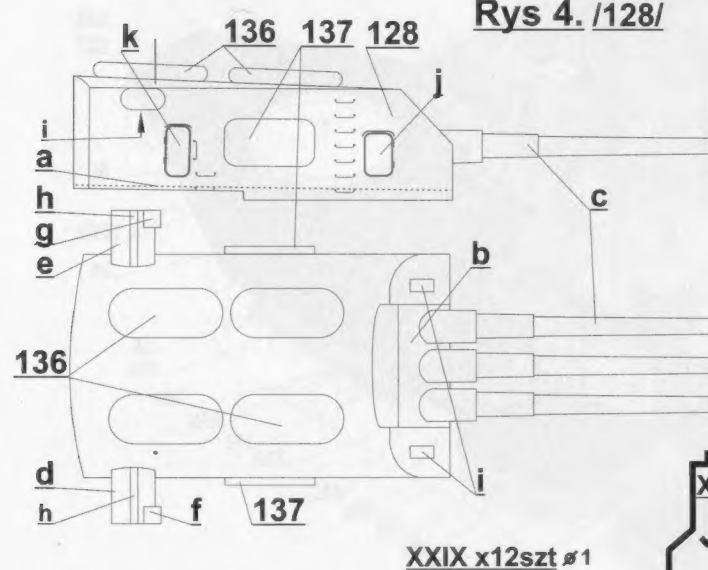
Rys 3.

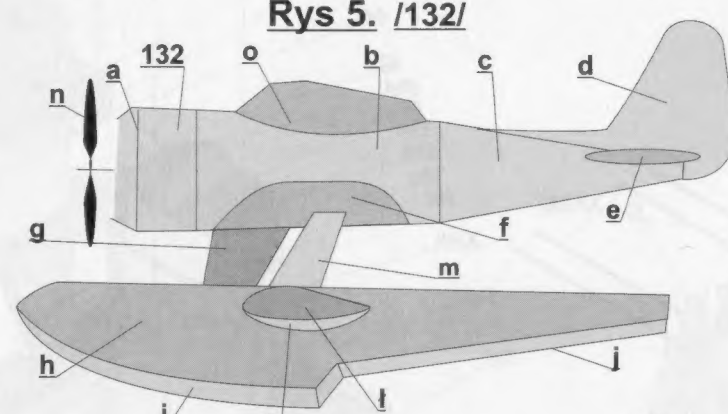
Rys 1.

Rys 4. /128/

Rys 5. /132/

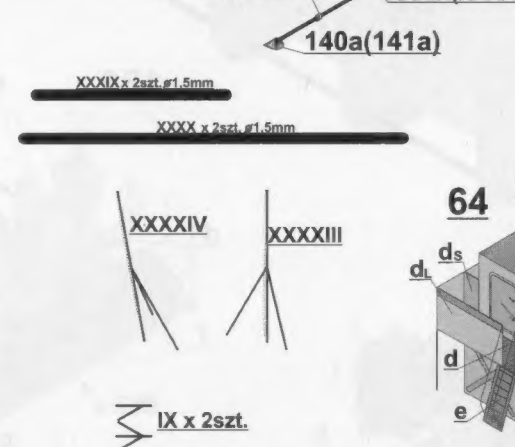

Lufy
XXXII 16szt.
XXXI 24szt.

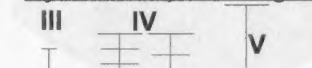
Wychylenie relingu przy wieży Nr 1/lewy/- prawe, odwrotne.

140(141)

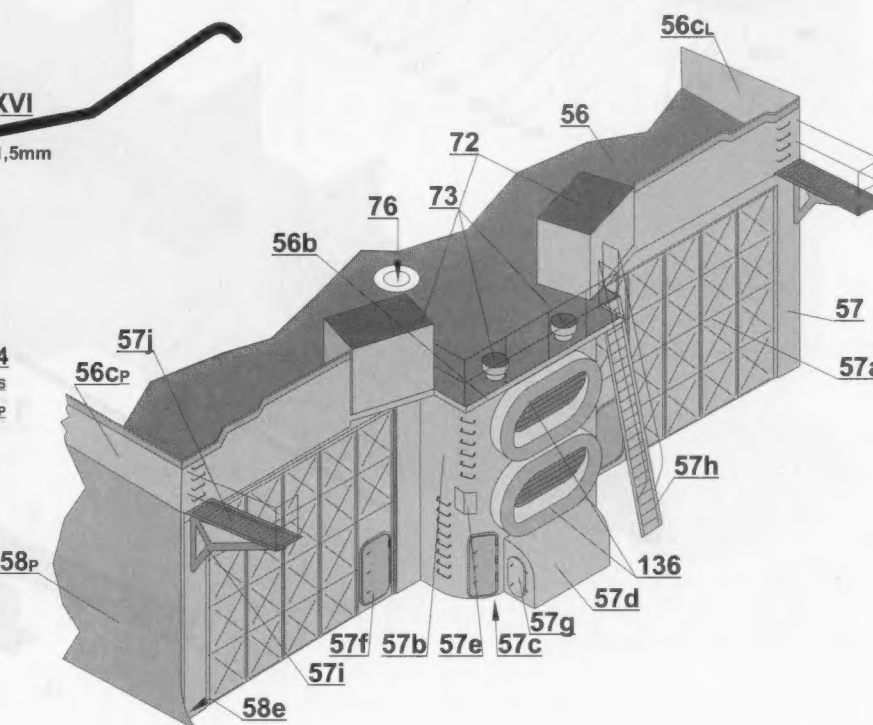
po 2szt. ø 1,5mm

Wysokość słupków relingów

XXXVI
ø 1,5mm

XX MASZT TYLNY ø 3mm x 3szt

WAŁ ŚRUBY I ø 2,5 długości 225mm x 2 szt

WAŁ ŚRUBY II ø 2,5 długości 300mm x 2 szt

